

H.C.
BRANNERS

SØSKENDE

(DOMMEREN)

Instruktion
**JOHAN
JACOBSEN**

Produktion
**JOHAN JACOBSEN
&
BØRGE BINDERUP**

Optagelse
**FLAMINGO FILM
PRODUCTIONS**

Udlejning
ATHENA FILM A/S

Musik Erik Fiehn
Dirigent Hans Peder Åse
Første camera Rolf Ronne
Andet camera Mikael Salomon
Klip Kasper Schyberg
Mixning ASA Studio
Dekorationer Steini Sveinbjornsson
Make up Bodil Overbye
Kirsten Guldbrandsen
Script Bolette Jacobsen
Irenes smykker Kgl. hofjuveler A. Dragsted

ATHENA FILM A/S præsenterer

SØSKENDE

(DOMMEREN)

en filmatisering af H. C. Branners skuespil

med

Preben Lerdorff Rye	Mikael
Birgitte Federspiel	Irene
Bendt Rothe	Arthur
Gunnar Lauring	Dommeren
Vigga Bro	Soster Agnes
Asbjørn Andersen	Herbert
Bård Owe	Allan
Ove Sprogøe	Bedemanden
Gyda Hansen	Luderen
Ellen Margrethe Stein	Husholdersken
Jesper Langberg	Lastbilchaufføren

Handlingen i **SØSKENDE** (DOMMEREN)

Tre søskende — den ældste, Arthur Olden, stræbsom og dygtig politiadvokat — den næstældste, søsteren Irene, gift med en stor forretningsmand, hvis handelsmæssige aktivitet under krigen har sat ham i et modsætningsforhold til Irenes familie — og endelig den yngste, broderen Michael, der som ganske ung var med til at sejle på konvojerne over Atlanterhavet — alle børn af den gamle dommer Olden, hvis embedsgerning er faldet i provinsen, blandt andet på grund af, at han efter krigen på en efter forholdene lidt for barsk måde krævede definitiv oprydning med enhver krigsforbryder, stor eller lille — disse tre søskende bliver pludselig sammenkaldt af meddelelsen om deres fars slagtil-

fælde, der formentlig vil føre ham ind i døden. De haster alle tre mod provinsbyen, hvor faderen bor, og de oplever i det følgende døgn først usikkerheden overfor hinanden efter de mange års adskillelse, men så opstår en stor del af deres barndomsstemning imellem dem. Hvor forskelligt livet end har behandlet dem, mærker de et voksende søskendefællesskab, og medens de venter på udfaldet af faderens sygdom, fortæller de hinanden hvad de har oplevet, hvorfor og hvordan, og i de sidste minutter af faderens liv bestemmer de sig til at opgive deres hidtidige liv og flytte tilbage til dommerboligen og blive sammen resten af livet. Pludselig brydes deres feststemte samvær af

faderen, der, mens sygeplejersken er faldet i søvn, oplevere sine sidste klare minutter, og langsomt kommer ned ad trappen oppefra, mens han kalder på sine børn.

Vi forstår på hans tale til dem, at han føler og tænker tilbage til deres barndom, og vi opfatter, at han — blot uden at have haft evnen til at formidle det — har elsket dem højt, at hans strenghed kun har været tilsyneladende, at hans liv i virkeligheden har drejet sig om at gøre dem modstandsdygtige i tilværelsen. — Så dør han og samtidig brister de tre søskendes drømme om at flytte sammen — pr. telefon får Arthur at vide, at han er blevet udnævnt til statsadvokat — Irene, der er blevet kørt til barndomsbyen af en

ung mand, som er meget forelsket i hende, bliver efter et enkelt elskovsmøde med ham kaldt til byen af sin mand, der har opgivet en periferisk erotisk forbindelse og bønfaller hende om at komme tilbage. Hun tager afsted.

Michael er nu alene i den afdøde dommers hjem med sygeplejersken, søster Agnes, der har passet dommeren — han føler sig stærkt tiltrukket af hende som kvinde. Hun er et ret uselvsk menneske og har fra første øjeblik næret beundring for Michael. Men han, der kender sine egne karakterbrister, bekæmper sig, og forlader, som de to andre, dommerboligen, og begiver sig igen ud i tilværelsen — på tommelfingeren.

H. C. BRANNER

Kun få forstår vel egentlig, hvilket pres man lægger på en forfatter, når man fortæller ham, at en af hans bøger eller skuespil skal filmes, og at man helst ser, at han selv skriver manuskriptet. — Stoffet er forlængst gennemtygget, hans sind og talent har arbejdet så længe med det, at mulighederne synes udtømt. Men så pludselig kan det hænde, at det medium, hans tanker nu er i forbindelse med, åbner nye veje for ham.

Således gik det H. C. Branner, da »Søskende« skulle filmes. I modsætning til skuespillet, ønskede han at hente de tre søskende i hver sit milieu, så publikum havde fået en fornemmelse af deres baggrunde og karakterer, inden de efter mange års adskillelse mødes ved faderens dødsleje. — Og videre: Han ønskede at vise os faderen, som man i stykket kun hører om og fra de berømte dunk i gulvet fra hans sygeseng, en i sig selv fremragende teater-effekt. — H. C. Branner fornemmede, at det på film ville virke forkert — han ønskede på et bestemt tidspunkt at fortælle os dommerens syn på generationskonflikten og jeg synes, han fandt en fornem digterisk måde at udtrykke det på —.

Men den endelige udtryksform lod vente lidt på sig. Til sidst flyttede H. C. Branner ind på atelieret og blev boende, til han var tilfreds med manuskriptet — vi var allerede begyndt at bygge dommerens hjem op og jeg tror, at omgivelserne inspirerede ham.

Vi diskuterede naturligvis fremtiden ind imellem og han gav mig sin velsignelse til at filmatisere »Rytteren«, der i lange tider har tiltrukket mig.

Næste gang bliver manuskriptet uden H. C. — en sørgelig kendsgerning, men hans stof og hans tanker ligger der — som en stor, dejlig inspiration.

Johan Jacobsen.

